

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. J. J.,** proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 9. 11. 2015, č. j. 199/2015-NBÚ/07-OP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2017, č. j. 11 A 210/2015 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele žalovaného specifikovanému tamtéž. Ředitel žalovaného jím zamítl stěžovatelův rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. 77764/2015-NBÚ/P, jímž bylo stěžovateli zrušeno osvědčení fyzické osoby č. NBÚ-088753 pro stupeň utajení „Tajné“.

[2] Důvodem zrušení osvědčení bylo zjištění žalovaného, že stěžovatel nadále nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění v době rozhodné (dále „zákon o ochraně utajovaných informací“). Bylo u něj shledáno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) téhož zákona, tj. chování, které může mít vliv na jeho důvěryhodnost a ovlivnitelnost a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace. Žalovaný jej spatřoval v tom, že stěžovatel v době svého působení na Ministerstvu obrany v letech 2012 a 2013 sděloval interní informace neoprávněným osobám. Konkrétnější informace a příslušné podklady nemohly být stěžovateli předloženy, neboť by tím mohl

být ohrožen zájem na ochraně utajovaných informací postoupených zpravodajskou službou.

[3] Stěžejní otázkou v projednávané věci je, zda bylo ve správním i soudním řízení nutné vyloučit z nahlížení a dokazování podklady, které žalovaný zařadil do utajované části bezpečnostního svazku. Dále jde o to, zda informace vyplývající z těchto podkladů odůvodňují závěr o bezpečnostním riziku shledaném u stěžovatele a v návaznosti na to jeho bezpečnostní nezpůsobilosti.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel má za to, že ve věci nebyly dány důvody k tomu, aby mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu. Domýšlí, že se v utajované části bezpečnostního svazku nachází informace, které měl sdělovat neoprávněným osobám. Tyto informace mu z povahy věci musely být známy a v roce 2012 a 2013 nebyly utajované, takže nerozumí tomu, proč v roce 2015 utajované jsou. Dále v této souvislosti upozorňuje, že městský soud nevydal usnesení, kterým by rozhodl o vyloučení utajovaných částí bezpečnostního svazku z nahlížení, a napadený rozsudek proto považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost.

[5] Domnívá se, že žalovaný správní orgán ani městský soud neprověřily pravdivost a relevantnost zpráv zpravodajské služby. K takovému hodnocení by musely disponovat konkrétními zjištěními o povaze a obsahu informací, které měl stěžovatel sdělovat neoprávněným osobám, o reáliích doby, identitě zainteresovaných osob, postavení zdrojů a jejich možné motivace poskytnout informace, jimiž logicky disponovat nemohly. Stěžovatel tedy v podstatě tvrdí, že bezpečnostní svazek nemohl obsahovat dostatečné podklady pro závěr, dle kterého sděloval interní informace neoprávněným osobám, a že žalovaný správní orgán a městský soud pouze nekriticky převzaly názor zpravodajské služby.

[6] Dále má za to, že i kdyby v bezpečnostním svazku takové podklady byly, nesvědčilo by to o existenci bezpečnostního rizika ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. Z obsahu kasační stížnosti je patrný jeho názor, dle kterého sdělování interních informací třetím osobám nepředstavuje chování, které by mohlo mít vliv na jeho důvěryhodnost a ovlivnitelnost, případně ovlivnilo jeho schopnost utajovat informace. V této souvislosti také namítá, že správní orgány mohou hodnotit pouze skutečnosti z doby 15 let před podáním žádosti.

[7] Konečně upozorňuje na průtahy ve správním řízení. Žalovaný řízení zahájil oznámením ze dne 1. 4. 2014 a měl jej tedy skončit do 31. 10. 2014, ve skutečnosti se tak ale stalo až 24. 7. 2015. Touto námitkou se navíc nezabýval městský soud a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný zdůrazňuje, že utajované části bezpečnostního svazku bylo nutné vyloučit z nahlížení. Samotné informace, které stěžovatel předával třetím osobám, nejsou utajovanými informacemi, ale obsah zpráv jimi není vyčerpán. Důvodem utajení byla nutnost chránit metody a zdroje získávání poznatků zpravodajskou službou.

[9] Zprávy zpravodajské služby jsou dle žalovaného dostatečně konkrétní a není důvodu pochybovat o jejich věrohodnosti. Popisují okolnosti šetření, je v nich vymezeno časové období, kdy bylo šetření prováděno, označený způsob a režim získávání poznatků.

[10] Zdůrazňuje, že městský soud na jednání dne 20. 4. 2017 rozhodl o vyloučení utajovaných částí bezpečnostního svazku z nahlížení, odůvodnění napadeného rozsudku je přezkoumatelné a svým rozsahem v mezích § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Stěžovatelovo právo na spravedlivý proces bylo garantováno tím, že městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí i nad rámec uplatněných námitek.

[11] Dodává, že námitka, dle které bylo možné zjišťovat pouze skutečnosti z doby 15 let před podáním žádosti o vydání osvědčení, je zcela nová a Nejvyšší správní soud by k ní neměl přihlížet. Oprávnění prověřovat skutečnosti nastálé po vydání osvědčení navíc z logiky věci měl, neboť dle § 101 zákona o ochraně utajovaných informací má pravomoc posuzovat, zda držitel osvědčení i nadále splňuje podmínky pro jeho vydání.

[12] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel má právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV. a) Nutnost vyloučit utajované části bezpečnostního svazku z nahlížení (námitky zásahu do stěžovatelových procesních práv)

[15] Nejprve se zabýval nutností utajit a vyloučit z nahlížení ty podklady, na jejichž základě žalovaný správní orgán a následně i městský soud dospěly k závěru, že stěžovatel sděluje interní informace Ministerstva obrany neoprávněným osobám. Pro tento závěr byly stěžejní zprávy zpravodajských služeb, konkrétně informace zpravodajské služby doručená žalovanému 6. 3. 2014, č. j. D2302/2014-NBÚ/P, a upřesnění informací zpravodajské služby doručené žalovanému 31. 10. 2014, č. j. D8604/2014-NBÚ/P, vše se stupněm utajení „Důvěrné“ a označením původce o vyloučení možnosti zprostit mlčenlivosti ve smyslu § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací.

[16] Nejvyšší správní soud především upozorňuje, že nemožnost účastníka nahlížet do utajované části bezpečnostního svazku ve správním (bezpečnostním) řízení vyplývá přímo ze zákona o utajovaných informacích a nelze z ní činit výjimky. Podle jeho § 89 odst. 7 *účastník řízení a jeho zástupce mají před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku (§ 124), která obsahuje utajovanou informaci*.

[17] Také ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že žalovaný nedisponuje zákonným zmocněním k tomu, aby posuzoval obsah utajované informace či stupeň jejího utajení a následně rozhodoval o tom, zda s ní lze účastníka seznámit. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, případně jej podle § 22 odst. 4 změnil či zrušil. Byť je takovým postupem nepochybně zasaženo do procesních práv účastníka řízení, jedná se o zásah odůvodněný zájmem na ochraně utajovaných informací (srovnej např. rozsudky NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 188/2014 - 38, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 146/2015 - 88, dále nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02, a ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000).

[18] Obtížnější situace účastníka řízení je vyrovnána rolí správních soudů v případném přezkumu ve správním soudnictví, kde je úprava nahlížení do utajovaných částí bezpečnostního svazku odlišná.

[19] Podle § 45 odst. 3 s. ř. s. předseda senátu vyloučí z nahlížení ty části spisu, které podle označení správního orgánu obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem (zákonem o utajovaných informacích) nebo jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů. Podle § 45 odst. 4 s. ř. s. z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odst. 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem.

[20] Speciální úpravu nahlížení do utajovaných částí spisu zakotvuje zákon o utajovaných informacích, konkrétně § 133 (viz rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2010, č. j. 9 As 29/2009 - 84). Podle odst. 2 tohoto ustanovení se dokazování v soudním řízení provádí tak, aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie. Odstavec 3 zmíněného ustanovení uvádí, že *úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanovení zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena.*

[21] Soud tedy po obdržení utajované části spisu postupuje následovně. U těch částí, které žalovaný neoznačí způsobem předvídaným v § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, postupuje v obecném režimu podle s. ř. s. – vyloučí je z nahlížení, ledaže by jimi prováděl dokazování nebo do nich měl účastník právo nahlížet ve správním řízení. U částí spisu, které jsou žalovaným označeny podle § 133 odst. 3, zváží, zda jimi bude třeba dokazovat. Pokud nebude, vyloučí je z nahlížení. Pokud jimi dokazovat bude, nezávisle na názoru žalovaného posoudí, zda by jejich zpřístupněním mohla být ohrožena nebo vážně narušena činnost zpravodajských služeb nebo policie. V návaznosti na výsledek tohoto posouzení pak buď ponechá příslušné části spisu přístupné, nebo rozhodne o tom, že je vylučuje z nahlížení. V posledně zmíněném případě je nutné, aby účastníkům řízení sdělil důvody, které k vyloučení části spisu z nahlížení vedly (srovnej např. rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2010, č. j. 1 As 83/2009 - 60, nebo citované rozsudky sp. zn. 9 As 29/2009, 3 As 188/2014 a 1 As 146/2015).

[22] Ve vztahu k projednávané věci to znamená následující. Zaprvé, městský soud zcela správně uzavřel, že žalovaný nemohl postupovat nijak jinak než stěžovateli utajované části bezpečnostního svazku neposkytnout. Jak již bylo uvedeno, žalovanému nepřísluší posuzovat stupeň utajení informace ani rozhodovat o tom, zda s ní lze účastníka seznámit. Zadruhé, z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud si byl vědom své povinnosti posoudit obsah částí bezpečnostního svazku, které obsahovaly utajované informace označené ve smyslu § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, a nezávisle posoudit, zda by jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Je také zřejmé, že tímto způsobem postupoval, neboť v odůvodnění popsal, že právě k tomuto nežádoucímu důsledku by zpřístupněním informací zpravodajské služby stěžovateli došlo, a proto rozhodl o jejich vyloučení z nahlížení.

[23] Stěžovatel se mýlí ve svém názoru, dle kterého je napadený rozsudek nezákonný proto, že městský soud nerozhodl o vyloučení příslušných částí bezpečnostního svazku zvláštním usnesením předsedkyně senátu. Při své argumentaci cituje z rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 175/2015 - 35, kde se Nejvyšší správní soud zabýval obsahem usnesení předsedy senátu o vyloučení části spisu z nahlížení. Ani v tomto ani v žádném jiném rozhodnutí však Nejvyšší správní soud nevyložil citované ustanovení tak, že by nevydání zvláštního usnesení o vyloučení z nahlížení automaticky způsobovalo vadu řízení s potenciálním vlivem na zákonnost konečného rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (stěžovatel zde z teoretického hlediska nesprávně hovoří o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost, tato nepřesnost však není pro věc podstatná). Soud klade konstantně důraz „pouze“ na to, že je nutné zvážit vyloučení určité části správního spisu z nahlížení a že v případě, kdy ji soud vyloučí, musí účastníku řízení sdělit důvody, kterými byl při svých úvahách veden. Jak již bylo uvedeno výše, těmto povinnostem městský soud dostál.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval věcnou správností úvahy městského soudu, tj. zda oddělené části bezpečnostního svazku skutečně obsahují informace takové povahy, že by jejich zveřejnění mohlo vést k ohrožení či závažnému narušení činnosti zpravodajské služby. Po prostudování obsahu informací od zpravodajské služby jeho závěru přisvědčil. S ohledem na obsah kasační stížnosti zvlášť zdůrazňuje, že ohrožujícím v tomto případě není situace, kdy by se stěžovatel seznámil s informacemi, které sděloval neoprávněným osobám; z povahy věci je jasné, že tyto informace mu již známy jsou. Dostatečným důvodem k utajení informací však může být pouhá skutečnost, že žalovaný určitými informacemi disponuje. Nejvyšší správní soud shledal opodstatněný zájem na tom, aby stěžovateli zůstal utajen rozsah informací, které jsou o jeho osobě shromážděny. Nelze také pominout, že zpřístupněním informací by došlo k vyzrazení metod a způsobu práce zpravodajské služby a identity zainteresovaných osob. V projednávané věci tedy převažuje zájem na utajení informací obsažených ve zprávách zpravodajské služby nad stěžovatelovým právem seznámit se s utajovanou částí bezpečnostního svazku.

[25] Nejvyšší správní soud dále ve shodě s městským soudem uvádí, že v situacích, jako nastala v projednávané věci, je právo účastníka na spravedlivý proces zajištěno prostřednictvím nadstandardního přezkumu ze strany správních soudů. Obecně platí, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí (a Nejvyšší správní soud napadený rozsudek) z důvodů a v mezích vymezených žalobcem (stěžovatelem). Je tedy na žalobci,

aby řádně vymezil žalobní body a měl na paměti, že tím zásadně ovlivňuje svoji šanci na úspěch ve věci (viz zejména § 75 odst. 2 a § 109 odst. 4 s. ř. s.). Jinak je tomu v případě, kdy jsou pro posouzení věci stěžejní podklady a důvody, které nemohou být účastníku řízení sděleny. V takových případech je značně omezen v možnosti formulovat své námitky a je proto potřebné, aby soud vyvinul zvýšenou aktivitu vůči postupu veřejné správy – „utajované" důvody správního rozhodnutí přezkoumává komplexně. Tímto způsobem zajišťuje vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a žalovaného za současného zachování utajení té části informací, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem (srovnej zejména citovaný rozsudek sp. zn. 9 As 29/2009, dále např. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101). Pokud soud dostojí výše uvedeným požadavkům, oddělení příslušné části bezpečnostního svazku nevede k nepřípustnému zásahu do procesních práv účastníka řízení, potažmo jeho práva na spravedlivý proces. Otázce, zda tomu tak bylo v projednávané věci, se Nejvyšší správní soud věnuje v dalších částech tohoto rozsudku.

IV. b) Skutková zjištění vyplývající z utajovaných částí bezpečnostního svazku

[26] Předně hodnotil, zda informace zpravodajských služeb obsahují dostatečný podklad pro závěr, že stěžovatel sděloval interní informace Ministerstva obrany neoprávněným osobám.

[27] S ohledem na stěžovatelovu argumentaci především uvádí, že k závěru o liknavém či libovolném postupu žalovaného a městského soudu nelze dospět pouze na základě toho, že odůvodnění jejich rozhodnutí jsou poměrně obecná, bez specifikace konkrétních důvodů, které vedly k hodnocení stěžovatele jako bezpečnostně nespolehlivého. Z povahy věci totiž plyne, že pokud jsou tyto důvody vystavěny na utajovaných informacích, které nelze stěžovateli zpřístupnit, nelze je ani uvést v odůvodnění správního či soudního rozhodnutí. K zásahu do veřejného zájmu na utajení informací sdělených zpravodajskou službou by nepochybně došlo nejen zpřístupněním zpráv stěžovateli, ale i jiným sdělením informací v nich uvedených. Odůvodnění správních i soudních rozhodnutí proto mohou být konkrétní jen do té míry, aby nedošlo k narušení zájmu na utajení informací. V projednávané věci to vedlo k rámcovému vymezení důvodů bezpečnostní nespolehlivosti stěžovatele.

[28] Nejvyšší správní soud pečlivě prozkoumal utajovanou část bezpečnostního svazku a ujišťuje stěžovatele, že obsahuje dostatek relevantních, zcela konkrétních a podložených informací zpravodajské služby o jeho chování v letech 2012 a 2013. Tyto informace jasně dokladují, že třetím osobám sděloval interní informace Ministerstva obrany. Soud zdůrazňuje, že se nejednalo o informace běžně sdělované v rámci zadávání veřejných zakázek, jak tvrdí stěžovatel, ale o nestandardní jednání, které vedlo k poškozování Ministerstva obrany. Lze tedy uzavřít, že závěr o sdělování interních informací neoprávněným osobám je utajovanou částí bezpečnostního svazku dostatečně podložen.

IV. c) Bezpečnostní spolehlivost stěžovatele

[29] Dále bylo důležité posoudit, zda lze zjištěný skutkový stav kvalifikovat jako bezpečnostní riziko vedoucí k závěru o bezpečnostní nespolehlivosti stěžovatele. V kasační stížnosti je prezentován názor, dle kterého tomu tak není.

[30] Podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací je jednou z podmínek pro vydání osvědčení fyzické osoby její bezpečnostní spolehlivost, kterou musí podle odst. 2 téhož ustanovení splňovat po celou dobu platnosti osvědčení. Existuje-li důvodná pochybnost o tom, že jsou podmínky splněny, žalovaný zahájí řízení o zrušení platnosti osvědčení podle § 101.

[31] Podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací splňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko podle navazujících částí tohoto ustanovení. Žalovaný a městský soud u stěžovatele shledaly bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d), podle kterého lze za bezpečnostní riziko považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace.

[32] Při řešení otázky, zda konkrétní jednání představuje bezpečnostní riziko, je předně nutné zdůraznit, že § 14 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací používá slovo *lze*. Zákonodárce zde tedy evidentně vychází z toho, že je to žalovaný, kdo disponuje nejlepšími předpoklady pro posouzení, zda určité jednání spadající pod některé z písmen § 14 odst. 3 představuje bezpečnostní riziko, a ponechává mu ohledně této otázky prostor pro správní uvážení.

[33] Z této skutečnosti je třeba vycházet při určení rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí. Správní soudy nejsou povolány k tomu, aby související úvahy žalovaného nahrazovaly či doplňovaly, jejich role spočívá výlučně v posouzení, zda nedošlo k překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití (viz § 78 odst. 1, větu druhou, s. ř. s.; k problematice přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení dále srovnej judikaturu NSS, především usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012 - 40, publ. pod č. 2736/2013 Sb. NSS). Obecné limity správního uvážení vyplývají z ústavního pořádku, především z principu rovnosti a zákazu diskriminace, konkrétní prostor, ve kterém se správní orgány mohou pohybovat, pak vymezují jednotlivé zákony.

[34] Správní uvážení ohledně naplnění pojmu bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací je relativně vázané, neboť jej lze shledat jen u typových jednání vymezených pod jeho jednotlivými písmeny a zákon navíc v § 14 odst. 6 vymezuje kritéria, která je při tomto hodnocení nutné vzít v úvahu. Konkrétně je v něm uvedeno, že [p]*ři posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4*.

[35] Ve vztahu k projednávané věci to znamená následující. Úkolem správních soudů bylo zaprvé posoudit, jakým způsobem žalovaný vykládá neurčitý pojem „chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace“, a zda tedy pod něj lze podřadit sdělování interních informací neoprávněným osobám. Zadruhé bylo nutné prověřit, zda žalovaný ve stěžovatelově případě dodržel meze svého správního uvážení, když jeho chování kvalifikoval jako bezpečnostní riziko. S ohledem na zájem na utajení informací od zpravodajské služby to prakticky znamenalo ověřit, zda utajovaná část bezpečnostního svazku obsahuje dostatečné

informace pro posouzení kritérií vymezených v § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací a zda správní uvážení žalovaného nebylo libovolné či zneužívající.

[36] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že nemá nejmenší pochybnost o tom, že vyzrazování interních informací Ministerstva obrany představuje chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby, může ovlivnit její schopnost utajovat informace, a tedy že může představovat bezpečnostní riziko. Z povahy věci lze mít pochybnosti o důvěryhodnosti a spolehlivosti osoby, která sděluje určité interní informace neoprávněným osobám, a s ohledem na konkrétní okolnosti může toto chování představovat bezpečnostní riziko. Tento závěr je natolik jasný, že není příliš zřejmé, co stěžovatel sleduje svým opačným tvrzením v kasační stížnosti.

[37] Nejvyšší správní soud dále v bezpečnostním svazku ověřil, že obsahuje informace svědčící o značné závažnosti stěžovatelova jednání, a nemá tedy pochybnost o legitimitě správní úvahy žalovaného. S ohledem na nutnost nadále utajovat informace od zpravodajské služby k tomu pouze poměrně obecně uvádí, že stěžovatel v letech 2012 a 2013 sděloval neoprávněným osobám informace takové povahy a v takovém rozsahu, že se soud zcela ztotožňuje se závěrem o bezpečnostním riziku u jeho osoby. Lze doplnit, že toto riziko nepochybně trvalo i v roce 2015, kdy bylo vydána obě správní rozhodnutí.

[38] Lze proto uzavřít, že chování stěžovatele nedává dostatečnou záruku jeho spolehlivosti ani jistotu, že nadřadí plnění povinností vyplývajících ze zákona o ochraně utajovaných informací před svými vlastními zájmy, naopak vzbuzuje důvodnou pochybnost, že i s utajovanými informacemi by zacházel podobným způsobem jako s interními informacemi Ministerstva obrany. Za těchto okolností je kvalifikace jeho chování jako bezpečnostního rizika zcela logická, opřená o náležitě zjištěný skutkový stav a vycházející z mezí a hledisek stanovených zákonem. Úvaze žalovaného a závěru o bezpečnostní nespolehlivosti stěžovatele tedy nelze nic vytknout.

IV. d) Další námitky

[39] Konečně Nejvyšší správní soud přistoupil ke zbývajícím, dle svého obsahu vedlejším námitkám stěžovatele.

[40] Zaprvé se jednalo o tvrzení, dle kterého žalovaný mohl při posuzování jeho bezpečnostní spolehlivosti vycházet pouze ze skutečností z doby 15 let před podáním žádosti. Nejvyšší správní soud k ní uvádí, že nebyla uplatněna v řízení před městským soudem, byť k tomu stěžovatel nepochybně měl možnost, a proto se v řízení o kasační stížnosti jedná o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec upozorňuje, že úvaha stěžovatele je nelogická, neboť, jak již bylo uvedeno, podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací je nezbytné splňovat podmínky pro vydání osvědčení po celou dobu jeho platnosti.

[41] Zadruhé jde o námitku průtahů ve správním řízení a jejího nevypořádaní ze strany městského soudu. Předně k tomu poznamenává, že stěžovatelova výtka vůbec nebyla způsobilá vést ke konstatování nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí. I kdyby správní řízení trvalo o několik měsíců déle, jak stěžovatel tvrdí, tato vada by nemohla mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí žalovaného, potažmo jeho ředitele. V nynějším řízení je proto nadbytečné se jí dále zabývat.

[42] Stěžovateli lze přisvědčit pouze v tom směru, že městský soud na obdobně uplatněnou námitku v žalobě žádným způsobem nereagoval. S ohledem na irelevanci této námitky se však jedná o pouhý dílčí nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku, který z povahy věci nemohl vést k jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důležité je, že městský soud se zabýval a v odůvodnění napadeného rozsudku se vyjádřil k podstatě věci. Nebylo nezbytně nutné, aby reagoval na každé dílčí tvrzení stěžovatele (srovnej také nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publ. jako N 26/52 SbNU 247).

V. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice byl procesně úspěšný, ale nevznikly mu náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Právo na náhradu nákladů řízení proto také nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu